

UNITÁRIUS ÉLET

IV. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM.

1950. ÁPRILIS 9.

„Az írás a teljes emberről szól, amely a Krisztusban és az ő országában megadatik. Ha azért az Isten képét, melyre az ember teremtetett, eszünkbe akarjuk venni, az Jézus Krisztusra tekintünk. Szükség, hogy mindenkoron szemünk előtt legyen a mi méltóságunk, Isten templomát meg ne fertőztessük, sőt inkább az ő zsengeit bennünk őrizvén, naponként öregbedjünk.” — (Dávid Ferenc: Rövid útmutatás.)

HUSVÉT

Howard Spring: „Tövis és Borostyán” című regényének egyik szereplőjét, egy beteges fiatal asszonyt, férje Itáliába viszi abban a reményben, hogy annak kék ege alatt talán visszanyeri egészségét. A beteg állapota azonban ott se javul. S egy alkalommal, mikor férje a legrosszabbat sejtve, komor arckifejezéssel érdeklődött állapota iránt, gondolatát kiolvastva a fiatal asszony, betegágya mellé hozott friss rózsákra nézve, kérdően, szelíd mosollyal ezt mondja: „Remegjek visszatérni az anyaföld kebelére, ahonnan a rózsák fakadnak?”

A kérdéssel adott feleletben benne volt a mulandóság gondolatába való csendes beletörődés és benne volt az örökélet hite is, mely a fiatal asszony szelíd mosolyában, mint valami égi fény, sugárzott aggódó férje felé.

Porból lettünk, porrá leszünk. Az ember mulandósága felett a zsoltáriró így kesereg: „Te visszatérsz a halandót a porba és ezt mondd: Térjete vissza embernek fia!” A fiatal asszony tudta, hogy csak idő kérdése, hogy a földi életből kit mikor szólít el az Ég Ura. Ennek tudatában imádkozott a zsoltáriróval: „Taníts engem úgy számlálni napjaimat, hogy bölcs szívhez jussak.”

Bölcs szívhez jutott és nem félt a haláltól. Természetes, hogy az, ami bennünk e föld porából való, ismét porrá válik. De az, ami bennünk Istenből való, a lélek, az érző, gondolkozó, eszményekért lángoló lélek, az soha se lát halált, annak sorsa is isteni. Bölcs szívének ez a hite sugárzott szemében, amikor a halál gondolatától megijedt férjének szelíd mosollyal mondta: „Remegjek visszatérni a föld porába, ahonnan a rózsák fakadnak?”

Az unitárius hitvallás, melyet a konfirmáció alkalmával szívünkbe zártunk, ezt mondja: „Hiszem a feltámadást és az Örökéletet.” Bölcs Brassai Sámuelünk, ki a Székelykő alatt 150. esztendővel ezelőtt látta meg először Isten szép napját, azt tanácsolta, hogy a feltámadást hitvallásunkból töröljük. A test ugyanis — mondotta — nem támad föl, a léleknek pedig nem kell feltámadnia, mert az meg se hal, halhatatlan.

A virág, ha beszélni tudna, talán ezt mondaná: a tavasz bennem él. A hívő ember azt mondja: Isten bennem él. Vele. Benne és Általa én is élek. „Isten Lélek és lényege a szeretet.” Minél több van bennem Istenből, az Ő lelkéből, a szeretetből, annál biztosabb vagyok lelkem halhatatlansága felől.

Husvét a földi élet mulandóságának gondolatával megbékélt és a lélek halhatatlansága felett újjongó ember diadalünnepe.

Dr. Csiki Gábor.

ÁHITAT

Énekeljük a 129-ik énekünket.

Kezdet és vég teremtő Istene! Életnek és halálnak Ura, mennyei édes Atyánk! Husvét diadalának örömei lelkünkben keresünk Téged, hogy leborulva kiöntsük eléd szívünknek tiszta, őszinte háláját.

Hozzád vágyó lélekkel köszönjük gondviselő Atyánk a husvét nagy ajándékát, a legnagyobbat, mit gyarló embergyermekednek adhattál: az öröklétnek hitét. Aldjuk szent nevedet, hogy megszabadítottál a halál kínzó félelmétől s szent fiad, a Názáreti Jézus példájával megtanítottál, hogy a lelket keresztre feszítheti, hét pecsétet sziklasírba zárhatja a földi erőszak, de meg nem ölheti: lelkünk halhatatlan, benned és általa részese az örökkévalóságnak.

Légy áldott kegyelemnek Atyja ezért a felemelő hitért, mely győzhetetlen ereje a Golgota útját járó küzdelmes életünknek. Emeld közel magadhoz e hitben megtisztult lelkünket! Tartsd meg bennünk a bátorságnak lelkét, hogy szenvedések, türelem és megpróbáltatások között is félelem és remegés nélkül küzdjünk a Te örökkévaló értékeidnek, a jónak, a szeretetnek, az igazságnak diadaláért. Hadd legyen a husvét üres sír új életnek, az örökkévalóságnak megingathatatlan szent bizonyossága múlt földi életünknek s magasztos záloga a Te országod eljövételének. Ámen.

Énekeljük el a 133-ik énekünket.

AZ ÉLET ÖRÖKKÉVALÓ.

„Mit keresitek a holtak között az élő?”
Lukács: XXIV. 5.

Kezdet és Vég! Honnan jöttünk és hová megyünk? Titokzatos, rejtélyes kérdések, melyekre a huszadik század nagykétségű tudósai sem tudnak teljes bizonyosságú érvekkel kielégítő feleletet adni. Élet és halál! Valóság és megsemmisülés! Van-e áthidaló, kibékítő gondolat, mely e kettőt elválasztó, szédítően mély szakadékot összekötné?

A husvét örömmizete a halhatatlanságot hirdeti. A Názáreti Jézus, kit megfeszítettek, feltámadott: sírját üresen találták. Kétkedő merendüléssel gondolunk az első husvét csodás eseményére. Emberek vagyunk és a halál mindnyájunknak közös sorsa. Élünk-e hát, ha egyszer meghaltunk? Feltámadott-e valóban Jézus? Kétségeink között kézzelfogható bizonyosságokat keresünk. A tudomány megállapítása szerint a halál végénység. Az universumnak, a világmindenségnek Isten rendelte, örök és változatlan törvénye ez, hogy a sírból még nem jött vissza senki. Feltehető, hogy mások lettek volna ezek a vaskövetkezetességű törvények kétezer évvel ezelőtt? Avagy talán az akkor élő emberek rendelkeztek hiányos ismeretekkel?

Nem, keresztény testvéreim! Aki a világmindenség törvényeit ismeri, tudja, hogy a halál nem az elmúlást, ellenkezőleg egy új élet kezdetét jelenti. Gondoljunk csak az elvetett magra, mely megrothad előbb földi sírjában, hogy azután diadalmas, új életre serkenjen! Az életnek isteni szent törvénye: hogy „Semmi meg nem hal, minden csak változik egy örök léten át.”

... És ha elolvassuk az írást, az evangéliumok csodás történeteit, melyek elmondják a nagy eseményt, rádöbbenünk, hogy azok a kétezer év előtt élő egy-

szerű emberek milyen bizonyossággal megértették az élet örökkévalóságának törvényét. Kétkedhetik-e bárki is abban, hogy ők lelki élményükben valóban látták a Mestert halála után is? Hangját hallották a szellő susogásában, gondolatait hordozták élő lelkiismeretükben. Öröm, diadalmálmor töltötte be szívüket, hogy bár megölte Őt az emberi gonoszság, csúfosan keresztre feszítette a hatalmi vakság: Ő azér velünk maradt! Új életre támadt cselekedeteikben, munkájukban. Őt hirdetni, az ő tanításait másokkal is megismertetni: ezért éltek ők és Ő bennük. Meghalhat-e hát valaki, kinek magasztos lény, tanai új egyéniségeket formálnak eszméi jegyében? Nem! Bizony! Nem! Így gondolták, így hitték ők is: a tanítványok! Hitüket bátran tovább adták, míg végre a hit testet öltött, a szent képzelet valóra vált.

Közel kétezer éve ünnepli a keresztény világ a feltámadás ünnepét s hányan vannak, akik még mindig a Názáreti Jézus testét keresik? Holtak között az élőt! Az örökké élő Jézusnak tanításai, cselekedetei, halála és feltámadása maga a keresztény ember. Lényegét, egyéniségét, jelenét és jövőjét Ő építi minden igaz keresztény embernek. Példájával megtanított, hogy a lélek halhatatlan és amikor a test visszatér eredeti por alakjába — tovább folytatja szabadon isteni elhivatását...

Ezért a mi küzdésünk itt, a földi téreken, nem hiábavaló, Unitárius Testvéreim! Küzdelmeinknek a tökéletesedés után nem a büntetés vagy jutalmazás méltatlan érzete a mozgó rugója. Vágyunk, törekszünk, hogy tökéletesebb életet éljünk a látszólagos elmúlás után, hogy így közelebb juthassunk Hozzá, ki maga az örök tökéletesség, a végtelen Élet.

A kétkedés gyöngye pillanataiban gondolatok arra, hogy az élet olyan, mint a nagy Óceán kiálló földrészeivel, számtalan sok szigetvilágával. Mi a kiálló részeket, szigeteket ismerjük csupán. A vizek végtelen mélységei, melyek pedig a vízből kiálló, előttünk ismert részeket egymással összekötik, előttünk rejtve vannak. Éppen így vannak az életnek olyan rejtett jelenségei, melyek összeköttetésben állanak ugyan az általunk már ismert tényekkel, csak hogy mi azokra még nem jöttünk rá. De azért senki sem mondhatja, hogy azok ne léteznének. Az ismeretlenséget vagy tudatlanságunkat azonosíthatjuk-e a nem létezéssel?

Oszoljon hát a kétség homálya szívetekről, Testvéreim! Igaz örömmel, benső meggyőződéssel valljuk a husvéti nagy igazságot: a halál nem végenyészet, hanem változás csupán, teremtségi eszköz, mely a fejlődés menetét viszi szüntelen előbbre. A feltámadás egy új, tökéletesebb élet. Ő, a Názáreti Mester nem halt meg, feltámadott, mert nincs halál, nincs megsemmisülés: az élet végtelen, a változás örök.

Györfi István.

A láthatatlan mécses

(Pestszentlőrinci gyülekezeti összejövetel alkalmával tartott előadás)

Egy vázlatot akarok ferajzolni hallgatóim lelki szemei előtt. Töltsé meg ki-ki a vázlat a maga vágya, áhítata vagy szíve szerint.

Különös az emberi sors!

Két világot kaptunk az Istentől. Egy látható világot, mindennapi életünk folyását. A másik világunk láthatatlan. A lélek világa, mely velünk van; benső és érzékeny.

Kétszer születünk. Először akkor, mikor édesanyánk fájdalmas mosolyán át látjuk meg születésünk helyét. Második születésünk akkor történik, mikor öntudatunk megerősít abban, hogy lelki világunk is van.

Különös sorsunkban az is, hogy kétszer halunk meg. Legtöbbször azért nem vesszük észre ezt a kettős elmúlást, mert a fizikai lét és a lélek elszállása rendszerint egybeesik. A tragikus kettős elmúlást akkor láthatjuk egy-egy embertársunkon, mikor a szellem hal meg, mikor a lélek világa elborul és az élőhalottnak teste később hal meg.

Lelkivilágunkat akarom vázolni. Mert ez a világ szép és drága. Rejtély és mégis nyílt érzékelt tulajdonunk.

Van külön tere. S minthogy a tér lényegében bennefoglaltatik a végtelenség fogalma, lelkivilágunk végtelen. Se határa, se akadály, se emberi számítás szerinti mértéke nincs.

Van külön kertje. Pompázhatik benne az erkölcsi tanításnak mindenfajta színes virága: a jóság, az emberszeretet, a könyörületesség stb. Vagy dudvázhathat benne a gaz, a gyom, a burján. Aszerint, hogy ki-kiként műveli, gondozza e láthatatlan kertet.

Van háza is lelkivilágunknak. Sok-sok szobával. Amennyit akarunk benne elválasztani a nemes érzések válaszfalával. Egymásba nyílnak e szobák, mert közös tulajdonságaink laknak benne. Nem is kell drága pénzen bebútoroznunk. Megtölthetjük mi magunk a jóság fogalmába tartozó butorokkal.

Szeme is van lelkünknek. Fizikai szemünk látása korlátolt. Egy bokor, fa, fal, vagy sötétség el tudja takarni előlünk az óhajtott tárgynak vagy személynek látását. A lélek szemének nincsen gátja. Láthatatlan sugara áttör a falon, a sötétségen is. Amit testi szemünkkel nem láthatunk, a lélek szeme eléri azt. Sokszor a jövőbelátásig terjed megfeszíthetetlen képessége.

A léleknek van művészete. Az emlékekből oltárt tud emelni, ahol gondolataink rajza feleleveníti örömet, bánatot, jó és balsorsot egyaránt. A szenvedésből a türelem kunyhóját építi fel akár betegségünkben, akár megpróbáltatásainkban. Ha csalódunk, a csalódások változataiból a reménységnek hímes mezejét szövö meg sok tarka virággal.

Van még valami lelkünknek. Erre később fogok visszatérni.

Életünkben sokszor sodor a sors kisebb vagy nagyobb szakadék felé. Már-már úgy látjuk, hogy belezuhanunk. És ilyenkor jön a lélek, a lelkierő mentő tudata. Visszaránt a megsemmisülés küszöbéről. Hány-szor jutunk a kétségbeesésnek iránytalan örvényére. Elveszettnek látjuk életünk nemesebbik célját. Ilyenkor a lélek eligazít.

Magam is kerültem olyan válaszfalra, ahol sok út nyílt meg előttem. És eszem nem volt képes kiválasztani az utak egyikét sem. Tehetetlenül vergődtem a kínos választás eshetőségei között. S mikor már a választásnak minden lehetőségét magamtól ellöktem, lelkivilágom láttatta, hogy a Názáreti jár előttem. Ezt az utat választottam és nem bántam meg soha.

Egy aranyosszéki özv. asszonyt is kietlen sorsa gyászba sodort. Jólelkű anyja hírében állott. Sok jót tett. Jósága miatt vagyonát is elvesztette. Táviratot kapott, hogy egyetlen fia meghalt. Elvesztette hát mindenét.

Csak lelkivilága maradt meg tisztán, épen. Ez volt vele a vonaton is, amely robogott a kedves halott felé. A vonat kerekei folyton zakatolták: „nem éred el, nem éred el, eltemették már.” Csak a lelke súgta: „meglátod, megtalálod.”

Az anyja és fia két lelkivilágot hordoztak, de mind a kettő nemesen tartalmas volt. Amint a vonat száguldott, a bús anva érezte, hogy valami vele van. A nagy világvárosba érkezésekor egyenesen a temető felé tartott. Éjjel volt. Két lélek kalauzolta. Az övé és fiáé. Nem tudta, hogy melyik sír fedi szeretett gyermekét. Egy sírnál megállott. Lelkének gyöngyei, a könnyek megállították. Sokáig zokogott ott. Nem félt. Mikor a hajnali derengés biztató fényt szórt a temető szomorú világára, felfekintett és a fejfán a fia nevét olvashatta.

Két egygyéforrt lélek diadalmaskodott a távolság és a sötétség felett.

Most térek vissza oda, ahol azt mondtam, hogy lelkünknek van még valami. Futárja van, melynek száguldása még a gondolatnál is gyorsabb. Ez a hit.

Két arca van a hitnek.

Egyik arcával a Mindenható felé tekint, mert tőle való ajándék számunkra. A másik arca földi életünknek pergő jelenét kíséri és jövőnk felé tekint. Sokszor

bele is lát a távolba s egy-egy pillanatra fel lebbenti a sorsunkat takaró fátyolt.

A hit a léleknek korlátlan hatalma a dolgok felett. A hit adja a világosságot értelmünknek és lelkivilágunknak.

A hit adja értelmét életünknek. Az értelem határolt; a hit korlátlan terjedelmű. Az értelem számít, remél, tervez; akaratumk engedelmeskedik neki. De a hit hozza létre értelmünknek és akaratumknak gyümölcsét.

A hit olyan, mint a hang a húrban. A húr élettelen test, de ha megpengetjük, rejtett kincse, a hang tárul elénk.

A hit olyan, mint a láng a tűzben. A tűz melegít, a láng fényt lövel; a tűz magva csak éget, de a láng magasan lobogva perzsel és nemes fémet izaszt ki a kövekből is.

Diák koromban sok vakációt töltöttem Torockón. Ebben a bányavárosnak nevezett szép faluban. Még akkor hallottam azt a történetet, mely valóban megese.

Két szorgalmas családnak egy-egy gyermeke volt a történetnek szenvedő s később boldog hőse. Egyik legény, a másik leány. Mind a ketten jók és szépek voltak. Szerették egymást. El is tervezték boldog jövődjüket, de valami közbeszólt. A legény gazdag volt és a leány szegény. A két család olthatatlan gyűlöletet táplált egymás iránt. A leány Kolozsvárra ment szolgálni; a legény otthon maradt.

A leány Kolozsvárról járt templomba; a legény Torockón. Hittek mindketten. Lelkiviláguk egy maradt. A gyűlöletnek és a vagyoni különbözésnek ereje megtört.

Már az egyetemre jártam, mikor ez a történet fellevenedett gondolataimban és akkor írtam az egyik szépirodalmi lapba ezt a kis verset:

Szívben egyek voltak. Csak a gögös érdek
Últe torát köztük, mint gonosz kísértet.
Templomba is jártak. Ki-ki hite szerint.
Úgy kérték az Istent, adja vissza nekik
A boldogságukat.

Karácsony napján is imádkozni mentek;
Az Úrasztalánál kenyeret s bort vettek.
Áhitatuk s vágyuk két templomban fonta
Imájukat hosszú, fényes szalagokba.
...Fel a magas égig.

Ott a két szalagnak selyem rojtos vége
Rátapadt a Jézus áldott két kezére.
Jézus összefogta... Csokrot kötött rája
S áldó mosolyával az imát lezárta:
„Mindörökké. Amen.”

A hit — mely a léleknek korlátlan hatalma — így rajzolta ki számukra azt az utat, melyen az igazság szekerével elérték a boldog életet.

A hit hű marad mindnyájunk lelkivilágához. Ha mi nem hagyjuk el, ő nem hagy el soha.

Dr. Koncz János

Az Unitárius Egyház a Báthoriak korában

Egyháztörténetünkben sok minden szorul revízióra, vagy átértékelésre. Nem azért, mint esetleg laikusok gondolják, mivel a mai történetíró feltűnést akar kelteni újszerű állításaival. Hanem azért, mivel a régebbi egyháztörténetészeink nem ismerhették azt a rengeteg új anyagot, ami csak a XX. században került napfényre s így ma sokkal alaposabban ismerjük egyik-másik korszakot.

A Báthoriak korának felderítésére Veres Endre félszázadot fordított s végigbúvárolta Európa e tekintetben számbavehető levéltárait Olasz-, Német- és Lengyelországban. Hatalmas anyagának jó része nyomtatásban is megjelent s ezt végre a mi egyháztörténe-

tünknek is figyelembe kell vennie. Annál is inkább, mert az átértékelés kedvező miránk nézve. A mi egyháztörténetünk úgy tüntette fel, hogy János Zsigmond halála, majd Dávid Ferenc elítéltetése után, az unitarizmus erősen hanyatlani kezdett Erdélyben. Hát az újabb, megbízható adatok alapján kétségtelen, hogy az Unitárius Egyház Báthori István és Kristóf fejedelmek idejében töretlenül állott s csak mikor Báthori Zsigmond felnőtt s maga vette át az uralmat, kezdett erejéből veszíteni. Ez pedig csak a XVI. század utolsó tizedében történt.

Veres Endre, e korszak legalaposabb ismerője Báthori István királyról szóló művében a következőket írta: Unitáriusok ültek a boltokban és műhelyekben, a városok tanácsában és az országgyűléseken, ahol többségben vannak, miként az udvarban, ahol a tanácsosok nagyrésze unitárius. Az erre vonatkozó bizonyítékokból itt alig idézhetek egy-kettőt, részletesen összededtem őket Egyháztörténetmemben, mely kiadásra vár.

Az udvarra és az országgyűlésre nézve hiteles tanú az olasz Possevinó jezsuita, aki a gyulafehérvári fejedelmi udvarban élt s 1584-ben ezeket írta: „Mintha minden jóra valóbb nemes ariánus (így nevezi ő az unitáriusokat) volna, a szenátorok (vagyis az ország legfőbb tanácsosai) is merészték őket követni.” Szántó István magyar jezsuita páternek a Rómában székelő jezsuita generálishoz 1581-ben intézett jelentésében olvassuk: „Az eretnekségek között (a luth., ref. és unit. ő egyformán eretneknek tekinti) legtöbb híve van az anti-trinitáriusoknak, amelyet Blandrata honosított meg és Dávid Ferenc erősített meg. Halála után hozzá hasonló tanultságú utódja nem maradt. Ebből világos, hogy az unitáriusok vezető pozíciójukat megtartották Dávid halála után is. Hogy hozzá hasonló tanultságú utódja nem maradt, azon nem csodálkozhatunk, mert hozzá hasonló — nem minden században születik. Még csak egy harmadik jezsuita, Thományi Mátyás jelentéséből idézek, aki Kolozsvárról 1585-ben ezeket jelenti jezsuita tartományfőnökének: „Ha másképpen nem készülünk fel Erdély megtérítésére, akkor ugyan jól fogunk itt enni és inni, de Erdélyt nem fogjuk áttéríteni. Az eretnekek kigúnyolják öreg papjainkat, jönnek haza tanult embereik Itáliából az egyetemekről s minket megtámadnak, velünk vitatkoznak. Szeretett volna kedvezőbbet írni, de ez a valóság.” Tehát a kolozsvári Unitárius Egyház és gimnázium töretlenül állta a harcot 1585-ben is, mert hiszen elsősorban őrajuk vonatkoznak Thományi sorai.

A városokban egész Erdélyben voltak unitárius eklézsiák. A református egyháztörténetírás, így különösen Pokoly József, a század elején sok várost igyekezett elvitatni tőlünk s Kanyaró Ferencünk sem tudta adatok hiányában az ő állításait megcáfolni. Fogarásról például azt írta Pokoly, hogy János Zsigmond halála és Békés Gáspárnak 1573-ban onnan történt távozása után megszűnt ott az eklézsiánk. Hát nem szűnt meg, csak 1590-ben, mikor Báthori Boldizsár, Zsigmond unokatestvére lett Fogaras kapitánya. Jezsuita pátert hozatott Fogarasra, templomunkat átadta neki s az unitárius pap eltűnt a városból. (Veres Endre Erdélyi történeti források V. kötet 31. l.) Ebben nem annyira az a fontos, hogy nem két, hanem húsz évvel János Zsigmond halála után szűnt meg Fogarason eklézsiánk. Ha János Zsigmond halála után ez s több más eklézsiánk megszűnt volna, ez azt bizonyította volna — mint Pokoly állításai valóban erre is céloztak —, hogy az Unitárius Egyház csak a fejedelem kényszerítésére állott fenn több városban. De a tények az ellenkezőjét bizonyítják. A patrónusok elhalta vagy távozása után az egyházaink továbbra is fennállottak, amit csak az unitárius gondolat erejével. Dávid Ferenc és paptársai buzgóságával lehet magyarázni. Székelyudvarhelyt egészen elvitatták tőlünk a reformátusok. A tények itt is egészen mások. Eklézsiánk itt 1594-ig állott. Ekkor adja át először az egyik, azután a másik templomot „Székely támad” várának katolikus kapitánya, Mindszenti Benedek, bizonyára Báthori Zsigmond fejedelem akaratából a jezsuitáknak. (Veress, Carilló Alfonz leve-

lezése I. 43, 55, 124. l.) Az unitárius papot elűzik, a lakosságot áttérítik. Tehát hatalmi erőszaknak esett áldozatul az az eklésziánk is. Még csak egy várost említtek, az erdélyi fejedelemség délnyugati határán fekvő Lugost. Ez a város a szörényi kapitányok székhelye volt. 1583-ban Tornyai Tamás, aki unitárius volt, szé-

kelt mint szörényi kapitány Lugoson s ott unitárius papot tartott. Tehát valóság az, amit Veres Endre írt, hogy a Báthoriak korában Erdélyben a többség unitárius volt a falvakban és városokban épügy, mint az országgyűlésen s a fejedelmi tanácsban.

Botár Imre.

HIREK

Kedves olvasóinknak Istentől áldott boldog husvéti ünnepeket kívánunk.

A Népművelési Miniszter Úr hozzájárult ahhoz, hogy lapunk áprilisi száma a szokott időnél korábban jelenjen meg. Ezzel lehetővé vált, hogy az „Unitárius Élet” a husvéti ünnepekre eljusson minden kedves előfizetőnk asztalára.

Szász János polgárdi lelkész afia írta lapunk márciusi számában az „Áhitat”-ot. Névaláírása a cikk alól sajnálatos nyomdatechnikai elnézésből kimaradt.

Hazánk felszabadulásának 5. éves évfordulójáról minden egyházközségünk ünnepélyes istentisztelet keretében emlékezett meg.

Esperesi Vizsgálószéket tartott dr. Csiki Gábor esperes, püspöki helynök és Pethő István egyházköri főjegyző március 10—11 és 12-én Kocsordon, ahol két alkalommal evangélizáció is volt. Március 13, 14 és 15-én Debrecenben szállt ki a vizsgálószék, ahol két ízben is volt istentisztelet. Március 16-án dévaványai kis egyházközségünket kereste fel Pethő István főjegyző és Bajor János füzeggyarmati lelkész, akik mintegy 150 főből álló gyülekezet előtt vették a szent szolgálatot, amit a gondnok lakásán szeretetvendégség követett. Március 17, 18 és 19-én Füzeggyarmaton volt vizsgálószék és egyben mindennap evangélizáció. A fenti egyházközségekben nagyszámú közönség előtt mindenütt sajtónapot is tartottak.

Hódmezővásárhelyi és Orosházi egyházközségünkben április 14, 15 és 16-án lesz a vizsgálószék. Április 16-án Hódmezővásárhelyt, a kivételes alkalomra való tekintettel úrvacsorával egybekötött ünnepélyes istentiszteletet tartanak, az anyaegyházközség minden leány- és szórványgyülekezetének bevonásával. Április 16-án délután a sajtónap jegyében műsoros templomi ünnepély lesz.

Hódmezővásárhely. Hódmezővásárhelyi egyházközségünkben az eltelt farsangi időnyben „tanulva szórakozunk” gondolat jegyében minden hét keddi napján délután gyülekezeti összejöveteleket tartottunk. Ezek az összejöveteleken a gyülekezet által eddig még nem énekelt egyházi énekeket tanultuk meg és ezt követően lelkész kultur- és vallástörténeti tárggyú felolvasásokat és előadásokat tartott. Unitárius és testvéregyházaink hívei mindig szép számmal gyűltek egybe.

A böjti időszakot hódmezővásárhelyi híveink is komoly elmélyedésben kívánják tölteni. A vasárnapi rendes Istentiszteleteken kívül minden hét keddi napján esti áhitatot tartunk. A vasárnapi és keddi istentiszteleti egy-

házi beszédek összefüggő beszédorozatot alkotnak Jézus szenvedéstörténetéről. Lélekemelően szép buzgósággal sereglenek össze minden alkalommal híveink és más vallású testvéreink ezekre a közös imádkozási alkalmakra.

Ezúton is hálás köszönetet mondunk az orosházi evangélikus testvéregyházközségnek azért a szeretetért, mellyel rendelkezésünkre bocsátotta szép imatermét. Unitárius istentiszteleteinket most már Orosházán is Isten dicsőségéhez méltó helyen tudjuk tartani és végre alkalmas befogadóképességű imateremben gyűlhetnek össze az egyre buzgóbban és egyre nagyobb számban imádkozásra és épülésre vágyó híveink és azok a más vallású testvéreink, akik a felekezeti együttműködés jegyében testvéri érzésekkel látogatják Istentiszteleteinket. De köszönetünket fejezzük ki a belterületi államj általános iskola igazgatóságának is azért, hogy oly hosszú időn át hajlékot adott számunkra az iskolaépület egyik tantermében.

A hódmezővásárhelyi egyházközségben husvét első és másodnapján délelőtt 9 órakor a templomban (tehát már nem az imateremben) tartjuk ünnepi istentiszteletünket. Első ünnepen Úrvacsoraosztás is lesz.

Orosházán husvét első napján délután 2 órakor, Szegeden husvét másodnapján délelőtt 11 órakor tartunk ünnepi istentiszteletet.

Április 16-án, vasárnap az esperesi vizsgálószéki látogatással kapcsolatban egésznapos „gyülekezeti napot” tartunk Hódmezővásárhelyen, szegedi, orosházi és szentesi gyülekezeteink, valamint a csongrádmegyei szórványhíveink részvételével. 16-án délben közebed is lesz, amelyre kérjük híveinket, hogy jól előre küldjék el jelentkezésük értesítésüket.

ISTENTISZTELETI SORREND A KOHÁRY-U. TEMPLOMBAN:

Április 7-én: nagypénteken d. e. 10 passió: Barabás István, 9-én d. e. 10 úrv.: Barabás István, Szolga Ferenc, 10-én d. e. 10 úrv.: Ferenc József, Györfi István, 16-án d. e. 10: Szolga Ferenc, 23-án d. e. 10: Barabás István, 30-án d. e. 10: Rádiós istentisztelet.

Május 1.: d. e. 10: Barabás István, 7-én d. e. 10: Ferenc József, 14-én d. e. 10: Szolga Ferenc, 18-án d. e. 10: áldozócsütörtökön konfirmáció: Barabás István, 21-én d. e. 10: Szolga Ferenc, 28-án d. e. 10: pünkösöd első napján úrv.: Barabás István, Györfi István, 29-én d. e. 10: úrv.: Szolga Ferenc, Ferenc József.

Az Úrnak asztalára kenyeret és bort a husvéti és pünkösdi ünnepekre szeretettel kérünk és köszönettel fogadunk.

A K. ker. MÁV-telepi prot. imaházban május 7. d. u. 4: Szolga Ferenc.

Budaörsön máj. 28-án, pünkösöd első napján d. u. 3 úrv.: Szolga Ferenc.

Törökbálinton május 28-án d. u. 5. úrv.: Szolga Ferenc, Ferenc József.

Mosonmagyaróváron ápr. 30-án d. e. 10. ref. temp. úrv.: Szolga Ferenc.

Levélen (Moson m.) ápr. 30-án d. u. 4. evang. temp. úrv.: Szolga Ferenc.

Gyermekistentisztelet: minden vasárnap d. e. 10. Koháry-u. gyülekezeti teremben az ált. isk. I—VIII. osztályos növendékei részére.

Gyülekezeti gyermekdelután: április 23. és május 21. d. u. 4. Koháry-utcai tanácsteremben.

Legközelebbi gyülekezeti összejövetel máj. 6. d. u. 6 ó. Koháry-u. tanácsterem.

Konfirmáció a budapesti egyházközségben. A budapesti egyházközségben a konfirmációra az előkészítő tanításokat április 13-án d. u. 6. ó. kezdjük meg a Koháry-u. 4. lelkései hivatalban.

Kérjük mindkét nembeli 17. életévüket betöltött ifjakat, a jelzett napon jelentkezzenek Barabás István lelképásztornál.

Misszióház: Vasár- és ünnepnap d. e. 10 órakor husvét mindkét napján úrvacsoraosztás. Ápr. 7, 9. és 10. Dr. Csiki Gábor 16, 23 Bencze Márton, 30. Huszti János. Máj. 7. Bencze Márton 14. Dr. Csiki Gábor.

Szólnokon ápr. 30 d. e. 11. ref. temp. Bencze Márton.

106/1950.

MEGHÍVÓ.

A budapesti Unitárius Egyházközség az esperesi vizsgálószék kiszállása alkalmából folyó évi április 23-án délelőtt 10 órakor az V. Koháry-utcai tanácsteremben

közyűlést

tart, melyre az egyházközség tagjait szeretettel meghívjuk.

Budapest, 1950 április hava.
Dr. Lázár János Barabás István
gondnok. lelképásztor.

UNITÁRIUS ÉLET

A lap tulajdonosa a Magyarországi Unitárius Egyházkör.

Felelős szerkesztő és kiadó:
Dr. Csiki Gábor.
Budapest, IX., Hőgyes Endre-utca 3.
Évi előfizetési díja: 12 forint.
Nyomta: Máté-nyomda Áll. Váll.
F. v.: Mészáros J.

CIM:

Dr. Nyiredy Géza
H.XI Eszék u. 9-11.